

Ὁ τέκνον τῆς Παφίας, λυπήσου τὴν Ἑλλάδα,
μὴ τοῦ Πρωθυπουργοῦ μας παραπλανᾷς τὸν νοῦ,
μὴ τὸν κεντᾶς, καυμένη, μὲ τόση φαρμακάδα,
οὔρε κατὰ διαβόλου καὶ ἰλιως γενοῦ.
Τοῦ φθάνουν τόσοι κόποι, τοῦ φθάνουν τόσαι σκέψεις,
μὴ θέλῃς καὶ σὺ τώρα σὰν κι' ἄλλους νὰ τὸν ρέψῃς.

Κέντα τὸν Μολαίτη, κέντα τὸν Δεληγιάννη,
καὶ ὄσους ἄλλους μένου ἀπέξω τοῦ Νυμφώνος,
εἰς τούτων τὴν καρδίαν ὁ ἔρωσ ἄς βλαστάνῃ,
αὐτοὺς ἄς κατατρύχῃ τοῦ ἔρωτος ὁ πόνος,
ποῦ κάθονται ἀπ' ἔξω χωρὶς νὰ κυβερνοῦν
κι' ἔχουν καιρὸ μαζί σου καὶ ἄλγος νὰ περνοῦν.

Οἱ ἀρχηγοὶ κομμάτων ποτὲ ἄς μὴ σὲ βλέπουν
ἐνόσω τὴν πατρίδα καὶ τὰ κοινὰ διέπουν.
Μὴ θέλῃς νὰ θολώνῃς τὸν διαυγῆ των νοῦν
ἐνόσω διευθύνουν, ἐνόσω κυβερνοῦν,
καὶ τότε φλόγιζέ τους καὶ στρίψε τους τὴν βίδα,
ἔταν ἀπ' ἔξω κλαίου τὴν δυστυχῆ πατρίδα.

Εἶναι δεινὸν τφόντι μαρτύριον καὶ φρίκη
μέσα σ' αὐτὴ τῆ ζέστη ποῦ σκάζει τὸ τζιτζίκι
νὰ σκέπτεσαι τοῦ ἔθνους τὰ κέρδη καὶ τὰ πλοῦτη,
μὲ νοῦμερα ὁ νοῦς σου νὰ γίνετα κουργουτι,
καὶ νὰρχετα κι' ὁ ἔρωσ νὰ σοῦ κτυπᾷ μυταῖς
καὶ νὰ σὲ βασανίξῃ μὲ τόσαις σαίτιας.

Ἐπιθυμῶ νὰ τρέξω καὶ πάλι ἴστη βουλή,
νὰ βρῶ τοὺς προδότας μὲ πάθος καὶ χολή,
νὰ κάμω ἴστους πατέρας γενναίας προτροπίας,
ἀλλὰ μ' αὐτὴ τῆ ζέστη πῶς διάβολο νὰ πᾶς;
Δὲν ἔχω διόλου κέφι τῆ γλώσσα μου νὰ λύσω,
καὶ διὰ τὸ συμφέρον τοῦ ἔθνους νὰ μιλῶσω.

Τί κρίμα κι' ἁμαρτία νὰ εἶσαι πατριώτης,
τὸ μόνον ὄνειρόν σου νὰ εἶναι ἡ Ἑλλάς,
καὶ ὄμως νὰ χανώνῃ τὸ σῶμα σου νωθρότης
καὶ ἀποκαμωμένος τὰ μάτια νὰ σφαλᾷς.
Νὰ γίνεσαι γαῖδοῦρι, κι' ἀπὸ τὴν τεμπελιά
νὰ μὴ ἴμπορῃς νὰ ἴγάλῃς γιὰ τίποτα ἴμιλιά.

Ὁ! σῶσατε τὸ ἔθνος εἰς τούτον τὸν καιρόν,
χωρὶς ἐγὼ νὰ εἶμαι εἰς τὴν βουλήν παρών.
Ἐργάζεσθε, πατέρες καὶ ἀρχηγοὶ κομμάτων,
ὕπερ τοῦ κυριάρχου ἐν μέσῳ τῶν καυμάτων.
Ἰστά ἔργα σας ἴσούχους κι' ἐγὼ σας παραιτῶ
κι' ἀπὸ μακρὰν σὰς βλέπω καὶ σὰς χειροκροτῶ.

Ἔργον καλλιτεχνικὸν
καὶ πολὺ σημαντικόν.

Πᾶς θιασώτης τοῦ καλοῦ κι' ὄραίου ἄς γνωρίζῃ
πῶς ἡ Ἔστια συλλογὴν μεγάλην καταρτίζει
ἀπὸ κλεινῶν καλλιτεχνῶν εἰκόνας ἐξαισίας,
πολύτιμα κειμήλια ἐξόχου φαντασίας.
Καὶ ὄστις δώσῃ ἀπὸ σὰς δραχμὰς τριάντα μόνον
πινακοθήκην ἀποκτᾷ μοναδικῶν εἰκόνων,
ποῦ τὴν εὐπρέπειαν κοσμοῦν μιᾶς κομψῆς αἰθούσης,
κι' εἶν' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὸ ὄῃς καὶ ἄλλο νὰ τάκούσης.

Συγγραφὴ γλαφυρωτάτη
κι' ἀληθῶς σπουδαιοτάτη.

Ἐὰν κανένας θέλῃ καθ' ἑλα νὰ γνωρίσῃ
τὸν ἄγνωστον ἐκείνον τοῦ Ρὰς-Ἀλούλα τόπον,
ἄς πάρῃ τὸ βιβλίον τοῦ ἱατροῦ Παρίση,
ποῦ τόσον ἐτιμήθη παρὰ τῶν Αἰθιοπῶν.

Νέα καπέλα,
ποῦ εἶναι τρέλλα.

Ἰστοῦ Μιχαὴλ Κατσιμπαλη τὸ πρῶτο μαγαζὶ,
ποῦ ὄσοι ἀπ' ἐκεῖ περνοῦν τὸ βλέπουν σὰν χαζοί,
καπέλα κοριτσιίστικα θὰ ὄῃς νεοφερμένα,
καὶ μόνο μὴ παληοδραχμὴ κοστίζει τὸ καθένα.

Ἐξετάσεις μερικῶν
διδασκῶρων νομικῶν.

Ὁ Νίκος ὁ Σαντάδαρος, ὁ συμπαθὴς μας φίλος,
οὔπερ γνωστὸς ὁ ἐνθερμος πρὸς τὴν μελέτην ζῆλος,
ὕπεστη καὶ τὰς πρακτικὰς ἐσχάτως ἐξετάσεις
καὶ δικηγόρος ἐγίνε τῆς Ρωμηοσύνης πάσης.

Πιτωρῆς ὁ Δημήτριος, ἀγαπητὸς Βολιώτης,
ἀνηγορεύθη Νομικῆς διδάκτωρ ἐν τοῖς πρώτοις,
ἐφ' ᾧ τῷ νέῳ λειτουργῷ τῆς Θέμιδος συγχαίρου
οἱ συγγενεῖς κι' οἱ φίλοι του κι' ἐκείνοι ποῦ τὸν ξέρου.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἴστο τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοραεῖται
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτεῖων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφενὰ τῶν «Ἐθφρονούντων» — νύκτα ἴμερα συζητούντων,
μὲ μπακάλῃδες καμπόσους, — πατζατζῆδες ἄλλους τόσους
μ' οὔρητῆρια σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαῖδοῦρια.